

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie Y.Y.,
skazanego z art. 267 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 20 grudnia 2023 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 262/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu
z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt VIII K 477/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego Y.Y..**

[SzK

UZASADNIENIE

Y.Y. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 13 października 2016 roku do dnia 07 lutego 2017 roku w [...] i w [...], w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania informacji, do której nie był uprawniony, tj. treści rozmowy prowadzonej przez sędziego Sądu Okręgowego w [...] X.Y. adw. G. K. oraz sędziego Sądu Okręgowego w [...] Y.Z. posługiwał się urządzeniem podsłuchowym w postaci dyktafonu marki O. nr seryjny [...], za

pomocą którego w dniu 13 października 2016 r. w [...] nagrał przedmiotową rozmowę, a następnie sporządzony z niej stenogram ujawnił innej osobie poprzez przedłożenie go 02 i 07 lipca 2017 roku w Prokuraturze Okręgowej w [...] i w Prokuraturze Krajowej, tj. o przestępstwo z art. 267 § 3 k.k. i art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu wyrokiem z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt VIII K 477/22, przyjmując, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 267 § 3 k.k. i art. 267 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., popełnionego w sposób wyżej opisany, zmieniając opis czynu, że stenogram przedłożył 2 i 7 lutego 2017 roku, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. postępowanie wobec niego warunkowo umarzył na okres 2 lat tytułem próby. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zaś na podstawie art. 45a § 1 k.k. – przepadek dyktafonu marki O. nr seryjny [...] w kopercie jak na k. 93 poprzez pozostawienie go w aktach sprawy.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego oraz prokurator, na niekorzyść.

Obrońca, podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.), obrazy prawa materialnego (art. 1 § 2 k.k.; art. 267 § 4 k.k.), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Prokurator, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach taktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 262/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął iż oskarżony w dniu 13 października 2016 roku w Poznaniu, w celu uzyskania informacji, do której nie

był uprawniony, tj. treści rozmowy prowadzonej przez sędziego Sądu Okręgowego w [...] X.Y. adw. G. K. oraz sędziego Sądu Okręgowego w [...] Y.Z. posługiwał się urządzeniem podsłuchowym w postaci dyktafonu marki O. nr seryjny [...], za pomocą którego nagrał powyższą rozmowę, czym dopuścił się występku z art. 267 § 3 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony przez obrońcę Y.Y., który we wniesionej kasacji podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na przeprowadzeniu całego procesu i kolejno wyrokowania w sytuacji gdy *de iure* oskarżony pozostaje nadal w czynnej służbie sędziowskiej i nigdy nie zapadła prawomocna uchwała właściwego Sądu dyscyplinarnego zezwalająca na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej, stosownie do art. 181 Konstytucji RP i art. 80 u.s.p., co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania ze względu na brak zezwolenia na ściganie wobec braku istnienia prawomocnej uchwały o zezwoleniu na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jak oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wprawdzie wobec Y.Y. Sąd Dyscyplinarny-Sąd Apelacyjny w [...] wydał uchwałę z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt [...] (k. 1913 i n.), zezwalającą na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za przestępstwo będące przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, która następnie została uchylona uchwałą Izby Dyscyplinarnej przy Sądzie Najwyższym z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt II DO 7/20 (k. 1922 i n.), na mocy której postępowanie immunitetowe zostało umorzone. Tyle tylko, że autor kasacji zdaje się nie zauważać przyczyn, dla których

wydano tę ostatnią uchwałę, a która jest doniosła na gruncie zagadnienia wystąpienia przeszkody procesowej z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., mającej stanowić bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Podstawą takiego rozstrzygnięcia było występowanie w obrocie prawnym prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt [...] (zmienionego jedynie w zakresie opisu przypisanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego, wyrokiem Izby Dyscyplinarnej przy Sądzie Najwyższym z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt II DSS 10/19), na mocy którego za inne przewinienie dyscyplinarne Y.Y. została wymierzona kara złożenia sędziego z urzędu. W świetle tej okoliczności należało uznać, że Y.Y. w toku postępowania w niniejszej sprawie nie był objęty immunitetem sędziowskim, co sprawia, że brak było przeszkód do rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej tego oskarżonego. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie stoi na stanowisku, że wygaśnięcie stosunku służbowego sędziego powoduje także ustanie ochrony immunitetu sędziowskiego (*zob. postanowienie SN z dnia 20 czerwca 2012 r., I KZP 7/12, OSNKW 2012/7/74; uchwała SN z dnia 12 września 2008 r., SNO 71/08, LEX nr 1288979; uchwałą SN z dnia 18 stycznia 2006 r., SNO 64/05, LEX nr 470199*).

Zaznaczyć na koniec wpada, że przedmiotem niniejszego postępowania nie jest badanie legalności decyzji (już nieistniejącej) Izby Dyscyplinarnej, natomiast właściwym instrumentem prawnym do ich wzruszenia jest tryb przewidziany w art. 18 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2022.1259), który – jak wiadomo Sądowi Najwyższemu z urzędu – został przez stronę skarżącą zainicjowany (II ZO 5/23). Dopiero w przypadku powodzenia tej inicjatywy ewentualnie możliwe będzie wznowienie postępowania w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając Y.Y.

[PGW]

[ał]

